

JÁSZ ATTILA

Amikor a búcsú angyalai hamut szórnak fejedre

JÁSZ ATTILA (1966) Tata

Mély tócsa tükrén a fák között
két molnárka szalad, kerülgetik
a leveleket, meg-megállnak,
kítartóan sodorja őket a szél
a pocsolya tükrén,

a fák koronájának tükörképén
karcolatot hagynak, míg a vizes
homokon barázdabillegető tollászkodik,
drótszerű nyomokat hagy maga után,

faroktollai lesodornak néhány pitypang-
pelyhet, és miközben a kis ejtőernyőket
csodálja, váratlanul a tócsa felé is tesz
egy mozdulatot, csőrével felcsippenti
az egyik molnárkát,

és a lombok sejtelmes rajzolatán
koncentrikus köröcskék nőnek,
majd elsimulnak, elsimulnál
már végre te is.

Sirályok lebegnek a zavaros víz felett,
mintha szertartást végeznének,
mozdulatlanul repülnek, emelkedve
zuhannak, akár az ikaroszi képzelet,

folytonosan, fojtott fények közt
megnyújtott árnyak ülnek az üres
délutánban, szó sincs arról, hogy
ez lenne itt a tenger, megy le a nap,

a távol közelében bármi lehetne,
de most csak egy kép zavar,
csupán egy leengedett tómeder,
sehol egy ember, aki ha teheti,
örökre itt marad, ápol és eltakar
minden túl erős látványt
a tekintetével,

így a táj félig már tiéd, a többit hozzá-
képzeled szívkamerádon keresztül,
míg ablakodba nem ér a telihold
elkészülsz, és végre egyszerű lesz
minden mozdulatod a sötétedésben,

akárha színes olajfolt úszkálna
tócsatükrön, ringatóznak a kacsák
és az elhagyott csónakok a tavon,
a vadludak is mint egy rituálé részei
jeleket formálnak és tűnnek el az égen,

álomszerű látomásaid között elhúznak
a kisváros örök jelenének meztelen
mélységei fölött a megnyugtató semmibe.
(Sipos Zoli fotós barátomnak)

A platánfa szomjas volt, ráhajolt a vízre
és beledőlt gyökerestől, egy másik társa
pedig csak látni akarta magát folyton
a víztükörben, ferdén nőtt a víz fölé,

úgy figyeli az évszakok változását
kétszázötven éve már, minden évszak
tetszik neki, minden évszakban
tetszik magának,

mégis, azt mondja szépen hangsúlyozva
víztükörképének, legalább százhusz éve
próbálsz eltitkolni, próbálsz eltitkolni,
amit nem lehet, amit nem lehet, amit
nem lehet,

a jelen örökre a tükör túloldalára kerül,
kerül, kerül folyton, kedves Echo.